

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 20ής Ιουλίου 1998

Υπόθεση T-61/96

José Francisco Meoro Avilès
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Προκήρυξη διαγωνισμού - Έλλειψη υποψηφιότητας - Προσφυγή ακυρώσεως
- Απαράδεκτο»

Πλήρες κείμενο στην ισπανική γλώσσα II - 1289

Αντικείμενο: Προσφυγή ασκηθείσα βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται να ακυρωθούν οι προκηρύξεις διαγωνισμών EUR/LA/97 και EUR/LA/98, της 1ης Μαρτίου 1996 (ΕΕ C 62 Α, σ. 9, το κείμενο μόνο στην ισπανική) και να υποχρεωθεί η Επιτροπή να τροποποιήσει κάθε δημοσίευμα σχετικό με την πρόσβαση σε θέση υπαλλήλου των Κοινοτήτων, ώστε να περιληφθεί το «Ingeniería Técnica» στα «εθνικά διπλώματα βάσει των οποίων επιτρέπεται η συμμετοχή στους γενικούς διαγωνισμούς».

Αποτέλεσμα: Απαράδεκτο.

Επιτομή της διατάξεως

Την 1η Μαρτίου 1996 δημοσιεύθηκαν δύο προκηρύξεις διαγωνισμών (EUR/LA/97 και EUR/LA/98) για την κατάρτιση εφεδρικών πινάκων μελλοντικών προσλήψεων μεταφραστών και βοηθών μεταφραστών ισπανικής γλώσσας. Οι εν λόγω προκηρύξεις διαγωνισμών απαιτούσαν, όσον αφορά τους αποκτηθέντες στην Ισπανία πανεπιστημιακούς τίτλους, πλήρεις πανεπιστημιακές σπουδές επιπέδου πτυχίου (licenciatura). Ο οδηγός για τους υποψηφίους (στο εξής: οδηγός) που συμπλήρωνε τις προκηρύξεις διαγωνισμών, περιείχε και αυτός το εν λόγω προαπαιτούμενο.

Ο πανεπιστημιακός τίτλος που κατέχει ο προσφεύγων, ο οποίος είναι υπομηχανικός βιομηχανίας και ισπανικής ιθαγενείας, ονομάζεται diplomatura. Ο τίτλος αυτός, που αντιστοιχεί σε βραχύ κύκλο σπουδών, δεν είναι του επιπέδου που απαιτείται για τη συμμετοχή στους διαγωνισμούς. Ο προσφεύγων δεν υπέβαλε υποψηφιότητα σε κανέναν από τους διαγωνισμούς αυτούς.

Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Απριλίου 1996, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

Επί του παραδεκτού

Σύμφωνα με το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι έχει πλήρως διαφωτιστεί από τη δικογραφία και αποφασίζει ότι παρέλκει η προφορική διαδικασία (σκέψη 26).

Το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ απονέμει σε κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο τη δυνατότητα να ασκεί προσφυγή κατά αποφάσεων οι οποίες αν και εκδίδονται ως κανονισμοί, το αφορούν άμεσα και ατομικά. Το κριτήριο της διακρίσεως μεταξύ αποφάσεως και κανονισμού πρέπει να αναζητείται στη γενική ή όχι ισχύ της προσβαλλομένης πράξεως. Έτσι, ο κανονισμός ορίζεται ως πράξη κανονιστικού βασικά χαρακτήρα, έχουσα εφαρμογή όχι σε περιορισμένο αριθμό αποδεκτών, καθορισμένων ή δυναμένων να προσδιοριστούν, αλλά σε κατηγορίες θεωρούμενες αφηρημένα και στο σύνολό τους. Η κανονιστική φύση μιας πράξεως δεν επηρεάζεται από τη δυνατότητα προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου στα οποία έχει εφαρμογή σε δεδομένη στιγμή, εφόσον δεν αμφισβητείται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται βάσει μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που καθορίζει η εν λόγω πράξη σε σχέση με τον σκοπό της (σκέψεις 27 και 28).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 14 Δεκεμβρίου 1962, 16/62 και 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 829, 834· ΔΕΚ, 11 Ιουλίου 1968, 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 791, 795· ΔΕΚ, 16 Απριλίου 1970, 64/69, Compagnie française commerciale et financière κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 301, σκέψη 11· ΔΕΚ, 5 Μαΐου 1977, 101/76, Koninklijke Scholten Honig κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 257, σκέψη 23· ΔΕΚ, 24 Φεβρουαρίου 1987, 26/86, Deutz und Geldermann κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1987, σ. 941, σκέψη 8· ΠΕΚ, 29 Ιουνίου 1995, T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1941, σκέψη 48

Εν προκειμένω, οι προσβαλλόμενες προκηρύξεις παρουσιάζονται ως μέτρα γενικής ισχύος, υπό την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης. Η προϋπόθεση που αφορά την κατοχή πανεπιστημιακού τίτλου καλύπτει μια αντικειμενική κατάσταση καθοριζόμενη σε σχέση με τον σκοπό των επίδικων πράξεων. Επομένως έχουν, λόγω φύσεως και περιεχομένου, κανονιστικό χαρακτήρα και δεν αποτελούν αποφάσεις υπό την έννοια του άρθρου 89 της Συνθήκης (σκέψεις 29 και 30).

Ωστόσο, υπό ορισμένες περιστάσεις, μια κανονιστική πράξη μπορεί να αφορά ατομικά ορισμένους από τους δυνητικούς αποδέκτες της. Σε μια τέτοια περίπτωση, μια κοινοτική πράξη μπορεί να έχει ταυτόχρονα κανονιστικό χαρακτήρα, και, έναντι ορισμένων ενδιαφερομένων, χαρακτήρα αποφάσεως (σκέψη 31).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 18 Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19· ΠΕΚ, 13 Δεκεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50· ΠΕΚ, 30 Σεπτεμβρίου 1997, T-122/96, Federolio κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1559, σκέψη 58

Ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι μια πράξη το αφορά ατομικά παρά μόνον αν θίγεται από την εν λόγω πράξη, λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που το διακρίνει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο (σκέψη 32).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 15 Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1954, σ. 937, 942· Codorniu κατά Συμβουλίου, όπ.π., σκέψη 20· ΠΕΚ, 27 Απριλίου 1995, T-12/93, CCE de Vittel κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1247, σκέψη 36· Federolio κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψη 59

Από την άποψη αυτή όμως, ο προσφεύγων δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι μπορεί παραδεκτώς να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά των εν λόγω προκηρύξεων, λόγω του γεγονότος και μόνον ότι είναι δυνατόν να εξατομικευθούν τα πρόσωπα που αφορούν οι προκηρύξεις με βάση τον πανεπιστημιακό τίτλο που κατέχουν, στοιχείο το οποίο συσχετίζει με πρόδηλη βούληση της ΑΔΑ να απορρίψει τους κατόχους diplomatura. Συγκεκριμένα, οι επίδικες προκηρύξεις διαγωνισμών θίγουν τον προσφεύγοντα υπό την αντικειμενική ιδιότητά του ως άτομο μη κατέχοντος licenciatura, όπως θίγουν και κάθε άλλο άτομο που δεν κατέχει το εν λόγω δίπλωμα. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο προσφεύγων δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι οι προκηρύξεις διαγωνισμών τον αφορούν επαρκώς λόγω ιδιαίτερων ιδιοτήτων ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που τον χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο δυνητικό υποψήφιο (σκέψη 33).

Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι προκηρύξεις διαγωνισμών δεν αφορούν ατομικά τον προσφεύγοντα. Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη (σκέψη 34).

Επιπλέον, ο προσφεύγων θα μπορούσε, για να αμφισβητήσει τη νομιμότητα των προκηρύξεων διαγωνισμών, να υποβάλει την υποψηφιότητά του για τους επίδικους διαγωνισμούς, προκειμένου να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά της διοικητικής πράξεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του στο πλαίσιο του άρθρου 179 της Συνθήκης (σκέψη 35).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 16 Σεπτεμβρίου 1993, T-60/92, Noonan κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-911, σκέψη 21· ΔΕΚ, 11 Αυγούστου 1995, C-448/93 P, Επιτροπή κατά Noonan, Συλλογή 1995, σ. I-2321, σκέψη 6, και προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Léger, Συλλογή 1995, σ. I-2323, σημεία 17 και 21 έως 23

Όσον αφορά το αίτημα να υποχρεωθεί η Επιτροπή να τροποποιήσει τον οδηγό, ο κοινοτικός δικαστής δεν έχει αρμοδιότητα, στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας, να απευθύνει διαταγές στις κοινοτικές αρχές (σκέψεις 36 και 37).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 26 Φεβρουαρίου 1987, 15/85, Consorzio Cooperative d'Abruzzo κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1005, σκέψη 18· ΠΕΚ, 26 Οκτωβρίου 1993, T-22/92, Weissenfels κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1983, σ. II-1095, σκέψη 23

Το Πρωτοδικείο θεωρεί, ωστόσο, ότι πρέπει επίσης να εξεταστεί, επικουρικώς, αν η προσφυγή του προσφεύγοντος θα μπορούσε να κριθεί παραδεκτή αν την είχε ασκήσει βάσει του άρθρου 179 της Συνθήκης (σκέψη 39).

Συναφώς, το άρθρο 179 της Συνθήκης, το οποίο απονέμει αρμοδιότητα στον κοινοτικό δικαστή να αποφαινεται επί οποιασδήποτε διαφοράς μεταξύ της Κοινότητας και των υπαλλήλων της, και τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ σχετικά με τις προσφυγές δεν αφορούν μόνο τα πρόσωπα που έχουν την ιδιότητα του μονίμου ή μη μονίμου υπαλλήλου εκτός του τοπικού, αλλά και τα πρόσωπα που διεκδικούν την ιδιότητα αυτή, ιδίως τους υποψήφιους για σχετική θέση (σκέψη 40).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 16 Δεκεμβρίου 1994, Τ-177/94, Altmann κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. ΙΙ-1245, σκέψεις 34 και 35· ΠΕΚ, 11 Ιουλίου 1996, Τ-30/96, Gomes de Sá Pereira κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. ΙΙ-785, σκέψη 24· ΔΕΚ, 31 Μαρτίου 1965, 23/64, Vandevyvere κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 49· ΔΕΚ, 23 Σεπτεμβρίου 1986, 130/86, Du Besset κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 2619, σκέψη 7· ΔΕΚ, 27 Φεβρουαρίου 1991, C-126/90, Bocos Viciano κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. Ι-781, σκέψη 13

Αυτή όμως τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής δεν έχει ένα άτομο το οποίο δεν υπέβαλε υποψηφιότητα σε διαγωνισμό και δεν πληροί συνεπώς την προϋπόθεση να είναι υποψήφιος για θέση κοινοτικού υπαλλήλου (σκέψη 41).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.